

naar buiten kan daarbij ideaal zijn. De verwezenlijking van dit standpunt sluit de afdoening van ziekenfonsaangelegenheden natuurlijk uit, en zou de tweeslachtige C. O. van thans doen verdwijnen. Een dergelijke stand van zaken, — gedeeltelijke demobilisatie der huisartsen door neerlegging van hun meerderheidswapentuig —, zou op de spits gedreven pantsering der specialisten zinloos maken.

In December 1917 bleek de meerderheid van de vergaderde specialisten der Maatschappij de meening toegedaan, „dat het voor een behoorlijke en voor alle betrokkenen billijke afdoening van ziekenfonsaangelegenheden in de Maatschappij noodzakelijk is, dat gelijktijdig met de specialisten de huisartsen (ziekenfondsgeneesheeren) afzonderlijk georganiseerd worden”. De gelijktijdigheid bleek een struikelblok voor hen, die reeds in het naaste verschieft een regeling voorzagen; die vrees voor uitstel was koren op den molen van het hoofdbestuur, dat het minder om den spoed van de zaak te doen geweest zal zijn, dan wel om de belemmering van de organisatie der huisartsen. Intusschen zijn wij nu bijkans een jaar verder en zitten nog steeds in de modder.

Zou het geen aanbeveling verdienen, dat de Maatschappij zich op de a. s. algemeene vergadering in dien zin uitspreekt, dat de verhouding van huisartsen en specialisten tegenover de Maatschappij in ziekenfonsaangelegenheden op dezelfde leest geschoeid zal worden? Dan moet voor ieder, die niet blijft voorttollen op het nu sinds jaren opgegaarde arbeidsvermogen van beweging, de situatie in ieder geval gered zijn, hoe het ook moge afloopen met de voorstellen van hoofdbestuur en C. V.. En men mag allen, die met mij het hoofdbestuur om vele redenen een bedenkelijk bolwerk achten voor vertegenwoordigers van *speciale* belangen, dan gevoegelijk toewenschen, dat de oude positie van het hoofdbestuur in de Maatschappij onaangetast blijft.

Delft, 4 November 1918.

J. G. SCHNITZLER.

II.

Het bericht onder „Binnenland” in het *Tijdschrift* van 2 November bldz. 1508, geeft onvolkomen weer het standpunt der specialisten ten opzichte van de voorstellen der C. V.; door toevoeging van de cursief gedrukte woorden luidt dit bericht juister: „In de algemeene vergadering der Alg. Ned. Ver. v. Med. Spec. op Zondag 27 October 1918 te 's-Gravenhage gehouden, bleek, dat de daar verzamelde, grootendeels Haagsche specialisten noch in de voorstellen van het hoofdbestuur, noch in die der C. V., een oplossing van het specialistenvraagstuk vonden. Zij achtten het noodzakelijk, dat de Maatschappij zich onthoude van eenigerlei inmenging in de vakbelangen der leden en dat deze behoorden te worden overgelaten aan de vakorganisaties buiten en naast de Maatschappij”.

Eenige dagen tevoren was een motie in de afdeling 's-Gravenhage aangenomen, luidend: „De buitengewone algemeene vergadering der Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst van 15 December 1918, overtuigd, dat de aanneming der voorstellen noch van het hoofdbestuur, noch van de C. V., zullen leiden tot een bevredigende oplossing van het specialistenvraagstuk, stelt voor, geen der voorstellen in bespreking te brengen, besluit, dat de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst niet meer haar aandacht schenkt aan het onder letter *k* en *l* in art. 24 van het huishoudelijk reglement genoemde en dit derhalve in het artikel moet worden geschrapt, verzoekt het hoofdbestuur voorstellen voor statuten- en reglements-wijziging, hiermede rekening houdende, aan de algemeene vergadering in te dienen en gaat over tot de orde van den dag”. Deze motie, geboren met als vaders: idealisme, naïviteit, ontstemming over het getob in de Maatschappij, mitsgaders (blijkens de toelichting ervan) eerbied voor zwaarigheid van „het hoofdbestuur zelf”, uit het over het hoofd zien van hetgeen een hoofdoorzaak der vakactie der Maatschappij was (n.l.: het dreigend ontstaan eener ziekte wet) als moeder, zal op de a. s. buitengewone algemeene vergadering een aanslag plegen op den geneeskundigen stand en zulks vlak vóór het gevreesde oogenblik, waartegen de Maatschappij (ditmaal vóór de feiten!) zich een wapenrusting heeft aangeschaft!

Den Haagschen afgevaardigde wacht geen benijdenswaardige taak, de algemeene vergadering onmiddellijk vóór het inwerkingtreden der ziekte wet, waartegenover organisatie onschatbaar nut kan hebben (gemis aan organisatie onherstelbaar nadeel moet brengen) te trachten te bewegen, de Maatschappij de wapenrusting te doen nederleggen, en... eventjes heel wat anders te gaan beginnen! De C. O., welgeschapen, krachtig ontwikkeld, doeltreffend werkend: vaarwel; de afdelingsziekenfondsen: adieu; de Maatschappij-contracten (tallooze loopen nog vijf jaar): een streep erdoor; dit alles liefst binnen luttele maanden, want tijdens het onttakelen der Maatschappij is de geneeskundige stand al zeer ongeschikt om den strijd tegen overheidsmaatregelen op te nemen. Is de onttakeling nog niet te ver gevorderd, zoodat de Maatschappij nog met het ziekenfondshuisartsenbelang zich zou kunnen vereenzelvigen (het zou niet de eerste keer zijn!), dan staan eerst recht de specialisten op den tocht; door het getreuzel en getob met het baren (door eenige achtereenvolgende rachitisch osteomalacische hoofdbesturen) van een regeling voor hen is de gansche Maatschappij reeds prikkelbaar!

Ik meen, dat tegenover het standpunt van de specialistengroep in den Haag, in het bovenaangehaald bericht vermeld, het ter voorkoming van misverstand in de Maatschappij nuttig is, er hier op te wijzen, dat uit Amsterdam, Rotterdam, Groningen, Apeldoorn en Dordrecht de specialisten wel met de C. V.-voorstellen bleken in te stemmen. Slechts art. 25b, hetwelk het lidmaatschap der Maatschappij niet vereenigbaar acht met dat voor een andere vakvereeniging, ging sommigen te ver; indien echter de Maatschappij aan de specialisten een goede regeling geeft, dan zullen de 95 specialisten, die van de 120 specialisten te Amsterdam bedankten, en de 53, die van de 63 te Rotterdam bedankten, en ook nog wel een deel der 54, die van de 108 te 's-Gravenhage bedankten, zich met gerustheid in de Maatschappij organiseren.

De raadgevende en werkcommissies der Maatschappij, C. C., C. O. en C. V., achten de voorstellen der C. V. daartoe praktisch geschikt. De voorstellen van het hoofdbestuur, half gereed, halfslachtig, doch dubbel ingewikkeld, waarborgen... eindeloos getob.

Rotterdam, 5 October 1918.

H. K. DE HAAS.

HET TEKORT AAN GENEESKUNDIGE HULP BIJ DE TEGENWOORDIGE GRIEPPANDEMIE.

Een feit is, dat tegenwoordig bij de heerschende grieppandemie zich een ernstig tekort aan geneeskundige hulp doet gevoelen. Is hierin eenige verbetering te brengen? Zeer zeker en wel op de volgende manier: door een beroep te doen op de Nederlandsche klinische hoogleeraren en de semi-artsen. De hoogleeraren zouden hun colleges voor semi-artsen kunnen stopzetten, bijv. tot na de Kerstvacantie en de semi-artsen konden dan of assistentie gaan verlenen aan met werk overladen artsen of waarnemen voor zieke artsen. Dit zal voor de semi-artsen een studieverlenging van een paar maanden meebrengen, in ruil waarvan zij de voldoening met zich zullen meedragen een zeer nuttig werk verricht te hebben.

Meer wil ik er niet van zeggen. Maar wordt er gehandeld, dan *spoedig*. „Aux grands maux les grands remèdes”.

Nieuwpoort, 4 November 1918.

H. SCHOLS.

BRIEFWISSELING.

DE ZIEKTEWET EN DE DOKTERSFONDSEN.

Collega POSTHUMA te Loenen a. d. Vecht verzoekt ons onderstaand schrijven van minister AALBERSE te plaatsen in aansluiting aan zijn ingezonden stuk in n°. 16 van dit *Tijdschrift* bldz. 1330.

„Naar aanleiding van uw nevenvermeld schrijven heb ik de eer u mede te deelen, dat ook naar mijn meening een verzekerde, die lid is van een z.g. doktersfonds, door een verklaring van den betrokken dokter, waaruit het lidmaatschap van het